

Maduncularum (*id.*, 81); 1267: *villam de Maocles* (Alart, *InuLC*, s. v. *Muncles*). Mencions addicionals (Ponsich, *Top.*, 124): 958: *Mazunculas* i *Mazunculas*; 968: *Mazoculas*; 1715, 1750: *Monclas*.

ETIM. L'etimologia d'aquest NL conflentí ja fou assenyalada per J. Coromines a *E. T. C.* (I, 18n.) i *LleuresC.* (210n.): es tracta de MANSIŪNCŪLAS 'casetes'. forma diminutiva del ll. MANSIO 'habitatge' (*DECat.* VII, 416b24-26, s. v. *romandre*) reduïda a *Muncles* per la síncope de la ū posttònica i l'eliminació de la -s- pretònica (fon. -z- < -ns-) davant la sibilant final (-z- > *z* > Ø).³ De MANSIO *mesó*, del qual hem tractat a l'art. *Masó*, juntament amb un altre diminutiu de MANSIO: MANSIONELLAS.

Respecte a la grafia amb *u* (*Muncles*, no pas *Monclas* com escriuen alguns), el tractament ū > *u* davant -NG'L- és normal en català (cf. ūNGŪLA > *ungla*) i àdhuc es troba dialectalment davant -NC'L- (AVŪNCŪLU > *ŪNCŪLU > dial. *ūŋkle*, *ūŋklu*; *DECat.* VI, 76a20-35, s. v. *oncle*; VIII, 981b3-5, s. v. *ungla*). cf. *juncs* dialectal per 'joncs', *junça*. El savi rossellonès Alart ja escriu *Muncles* (*Bull. Soc. Agr. Pyr. Or.* x, 81).

El poblet occità de *Maroncles* (te. de St. Gerons, Cantal) deu ésser un homònim del NL estudiat ací: 1627: *Marronclas*; 1659: *Marroncles* (Amé, *Dict. topogr. du Cantal*, s. v.). Ph.R.

¹ Ponsich (*Top.*, 124) transcriu *locus Macuculas*, 873, que sembla ser la mateixa menció. Tot són transcripcions errades d'una forma manuscrita *Mas ūcūlas* que volia dir *Masunculas*.—² A parer de J. Cor., *Madauoncles* (= *Madavoncles*) deu representar un **Mavoncles*, amb -v- antihiatàtica, resultant d'un encreuament del copista amb una variant *Madoncles*, ja amb la *δ* arcaïzant).—³ *Mansiuncula* es documenta en el baix llatí britànic des de 805 fins a 1250 (Niedermann, *VRom.* III, 157).

Mundina, *Mundana*, *Munda*, V. *Montí* La *Múnia*, de l'ár. *múnja* 'horta' V. *Almoines* *Munilubus*, V. *Manlleu* *Munill*, V. *Vilamonil* *Munjuí*, V. *Mo-* (misc. ár.)

MUNTADA

Pròpiament 'pujada, costa' (*DEC* v, 838a40-b11).

Singlès masos o quadres antics: a Agramunt al nord de la serra d'Almenara; a Costoja *Manso de Muntada*, (any 1168) (*RLR* III, 289); i a Castellar del Vallès *Mansum sancti Laurencii de ipsa Muntada qui est in Castelar* (any 1060) (*Cart. St. Cugat* II, 289); *La Muntada*, masia on comença la pujada cap a Talaixà des de la Riera de St. Aniol.

Les Muntades, singlès masos a Gombrèn (1932) i a Besora (XIII, 11); *Les Muntades*, partides im-

precisades a Noves (XXXVII, 190.18) i a Ars (XXXVII, 170.15). J.F.C.

5 MUNTANER

Sobre el sentit toponímic i general d'aquest derivat de *munt*, *DECat.* v. 839b39-56.

Riu Muntaner, afluent de la ribera d'Ordino per la dreta, en el terme de la parròquia de la Maçana (Andorra). Neix al *Coll de Muntaner* (o d'Aós), al límit amb l'alt Urgell. Desemboca a la ribera d'Ordino prop de Sispony.

Coma de Montanè, afl. per l'esquerra de l'Aigoa-mòtx, al qual desemboca provinent de Pruedo, un poc aigües avall dels Banys de Tredòs (Vall d'Aran).

Montanèro, gran veral del terme de Viella (per a la -o, *PVArGc.* p.55). J.F.C.

MUNTANYA i derivats, NLL que provenen del ll. *MONTANEA (*DECat.* v, 836a52-837a12).

La Muntanya, gran zona del terme de Vallcebre (XXVIII, 1000.3). *La Mare de Déu de la Muntanya*, santuari del municipi de Surp (Pallars Sobirà), dins la parròquia de Caregue (XXXVI, 171.22). *Barranc de Muntanya*, a Llombai (XXX, 164.3). *Sa Muntanya*, possessió important del terme de Bunyola (XI, 10.10; Mapa Mascaró 8W18). *Camí de Muntanya*, a Consell (Mallorca) (XI, 35.15; Mascaró 18G5). *La Muntanya Pelada*, massís entremig de Gràcia, el Guinardó, Vallcarca i Horta (Barcelona). J.F.C.

35 D i m i n u t i u s :

Muntanyeta, en particular per al seu significat pastoral: *DECat.* v, 837a13-21 i 26-34.

Muntanyó, *TVBoí* II, 6 i *DECat.* v, 836a23-30.

40 MUNTANYOLA

Municipi de la comarca d'Osona, al sector sud-occidental de la plana de Vic. La vall de la *riera de Muntanyola* forma la capçalera del riu Merder.

Pron. Mod. muntanyòla, oït a Centelles i a Vic per 45 Casacuberta (c. 1920) i a Vic per Coromines (1931).

Doc. Ant. 981: Montaniola (Balari, 43); *S. XIV: castel de Muntayola* (*BABL* viii, 381); 1332: *S. Quirici de Muntanyola* (*Misc. Griera* I, 382); 1333: *ecclesia de Muntanyola* (*Misc. Griera* I, 385); 1359: *Muntanyola* (*CoDoACA* XII, 82).

Per aquest NL i els homònims, veg. *DECat.* v, 837a44-59 i Balari, *Orígenes*, 43. J.F.C.

MÚNTER

Llogaret vigatà, agre. al te. de Muntanyola, prop